

Jabez die de God van Israël aanroept

Ds. A. Elshout – 1 Kronieken 4:9-10
(Biddag)

Zingen: Psalm 146: 3, 4

Lezen: Psalm 127

Zingen: Psalm 127: 1, 2

Zingen: Psalm 42: 7

Zingen: Psalm 90: 9

Gemeente, het schriftgedeelte dat we met elkaar willen overdenken, kunt u vinden in 1 Kronieken 4 vers 9 en 10:

Jabez nu was heerlijker dan zijn broeders; en zijn moeder had zijn naam Jabez genoemd, zeggende: Want ik heb hem met smarten gebaad. Want Jabez riep de God Israëls aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen en mijn landpale vermeerderen zult, en Uw hand met mij zijn zal en met het kwade alzo maakt, dat het mij niet smarte. En God liet komen wat hij begeerde.

Gemeente, in dit schriftwoord worden we bepaald bij: Jabez die de God van Israël aanroept.

We zien in deze tekstwoorden:

1. Een opmerkelijk onderscheid
2. Een opmerkelijk feit
3. Een opmerkelijk profijt

We noemden het in de eerste plaats een opmerkelijk onderscheid, want er staat: *Jabez nu was heerlijker dan zijn broeders*. Het is opmerkelijk, want het staat opgetekend in de geslachtsregisters van Juda. Vervolgens noemden we het een opmerkelijk feit; hij riep namelijk de God Israëls aan. Dat was zó opmerkelijk dat dit ook werd opgetekend. En tenslotte noemden we een opmerkelijk profijt. Dat blijkt vooral uit wat we op het eind lezen: *En God liet komen wat hij begeerde*.

Wat is het belangrijk, gemeente, biddagen te mogen hebben, waarbij gemeenschappelijk God om Zijn zegen wordt gesmeekt. Gemeenschappelijk, met elkaar en voor elkaar bidden om zegen over gewas en arbeid. God heeft daar al dikwijls Zijn zegen over gegeven. En Hij zegt het: *Die Mij eren, zal Ik eren*. (1 Sam.2:30) Ook wanneer we in het openbaar laten uitkomen dat we als gemeente ons afhankelijk weten van de zegen van de Heere. Laten we maar niet verslappen in het houden van onze biddagen, want we zijn al zoveel kwijtgeraakt wat nooit meer is teruggekomen.

Nu, in deze dienst, worden we bepaald bij een privégebed. Dat is óók belangrijk. Het één kan niet zonder het ander. Het hoort bij elkaar: gemeenschappelijk bidden én het persoonlijk gebed.

In dit schriftgedeelte wordt duidelijk wat zo'n persoonlijk gebed kan uitmaken in iemands leven. Zeg nu niet: 'Ja, dat was vroeger zo, maar dat geldt nu niet meer.' Want dat is niet juist, gemeente. Dit geldt altijd, zolang deze wereld bestaat, dat de Heere Zijn welbehagen betoont aan hen die nederig naar Hem vragen. En zeer zeker ook aan hem of haar persoonlijk, die nederig naar Hem vraagt. We willen dat bezien aan de hand van de u voorgelezen tekst.

Het gaat over een zekere Jabez. Hij heeft zijn naam te danken aan het feit dat zijn moeder het bijzonder moeilijk heeft gehad in de ogenblikken dat ze hem ter wereld bracht. De naam herinnert eraan: Jabez. *Want, zei zijn moeder, ik heb hem met smarten gebaad.*

Jabez, een zoon van het volk Israël, uit de stam van Juda. Besneden, natuurlijk, ten achtsten dage. Een lid van de ene, heilige, algemene, christelijke kerk. Was die er onder het oude verbond ook al? Jawel, die kerk is ontstaan onmiddellijk na de val. Toen de Heere Zelf het Evangelie heeft verkondigd van de komst van de Heere Jezus, van Zijn heerlijk werk tot verlossing en zaligheid van zondige mensen. God heeft die verkondiging van het Evangelie gebruikt om in het hart van Adam en Eva het geloof te werken, het geloof dat alle kracht en hulp alleen van die beloofde Zaligmaker verwacht. Om hen te redden uit de ellende, waarin ze zichzelf hadden gestort.

En zo zijn er het hele Oude Testament door mensen geweest, die de verlossing hebben verwacht. Die iets hebben verstaan vanuit de praktijk van hun leven, wat er staat in Psalm 70: 'Ik ben nooddruftig, arm en naakt. Uw komst is het die mijn heil volmaakt.' De komst van Hem Die heeft gezegd, ook door David later: 'Zie, Ik kom, o God, om Uw welbehagen te doen. En Uw wet is in het binnenste van Mijn ingewand. Brandofferen hebt Gij niet begeerd, noch slachtoffers. Gij hebt Mij de oren doorboord.' Hij wist dat die slachtoffers en brandoffers een functie hadden onder het Oude Testament. Dat ze dienden om het volk van Israël te doen zien dat het, hoewel diep in de schuld bij God, veel vergeving kon krijgen. En dat de Heere God ook vergeven kón, op grond van bloed; bloed dat plaatsvervangend gestort was. Een zichtbaar Evangelie dat er bij de Heere uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood.

Maar daarvoor was dan nodig de komst van het Lam Gods. Daarvoor was nodig het dierbaar bloed van de Heere Jezus. God wil dat aan Zijn gerechtigheid wordt voldaan. Dat heeft Hij in Zijn Woord gezegd en dat heeft Hij door Zijn Geest ook mensen doen verstaan. Mensen die daardoor blij geworden zijn, net als David. Blij met de aanstaande komst van Hem, Die met één offerande in eeuwigheid volmaken zou een menigte van ellendige zondaren, die zullen worden gerechtvaardigd, geheiligd en gezaligd. En wij weten dat dit in vervulling is gegaan, dat Hij gekomen is, de Middelaar Gods en der mensen. Door Zijn offer - en door Zijn offer alléén - kunnen en zullen mensen zalig worden.

En daar is Jabez er een van. Jabez, opgegroeid in een religieus gezin, net als de meesten van ons. Opgevoed onder hetzelfde onderwijs dat ook onze kinderen al krijgen, thuis, op

school en in de kerk. Bijbels onderwijs. Wat een zegen dat we dat nog mogen hebben in ons land! En laten we het toch waarderen. In geen enkel ander land is het christelijk onderwijs financieel geheel gelijkgesteld aan het openbaar onderwijs.

In de geschiedenis van Jabez zien we dat de opvoeding die je krijgt en het onderwijs thuis, op school en in de kerk, op catechisatie en vereniging, door de Heere gezegend wordt. Hij gebruikt het om iets te werken in ons hart, wat we nodig hebben om deel te krijgen aan het heil dat door Christus verworven is. Het geloof is uit het gehoor, staat er in de Schrift.

Welnu, wat zien we bij deze Jabez? Iets wonderlijks. Iets wat er van zijn broers, die toch op dezelfde wijze waren opgevoed, niet staat. Dit namelijk: Jabez riep de God van Israël aan. Moesten zijn broers dan niets van God hebben? Zouden die nooit hebben gebeden? Ze waren toch precies eender opgevoed? Wel, gemeente, één ding staat vast: er was verschil tussen het bidden van Jabez en dat van zijn broers. Natuurlijk hebben zij ook van hun ouders geleerd om tot God te bidden. Evenals jullie, jongens en meisjes. Ook jullie hebben het allemaal van vader en moeder geleerd, bij het eten en voor het slapen gaan en als je opstaat. Ja toch?

Maar... er is zo'n verschil tussen bidden en bidde. *Jabez riep de God van Israël aan.* Je kunt ook tot de Heere spreken zonder dat het een aanroepen is. Wat is dan het kenmerkende van aanroepen? Het is dit: iemand die een ander aanroept of oproept, wacht op diens antwoord! Als u in uw gebed de Heere van alles voorstelt en vraagt en dan direct daarna weer overgaat tot de orde van de dag, dan vraagt en bidt u toch niet écht? Dan is het naar de vorm wel een gebed, maar het is geen aanroepen. Nee, dan bent u net als iemand die een ander opbelt met allerlei vragen en voorstellen, en nog voordat er antwoord kan worden gegeven de hoorn er alweer op legt.

Het kernachtige van het aanroepen van de Naam des Heeren is dat men ook op Hem wacht. Wacht op wat Hij antwoorden zal, ook al gebeurt dat niet onmiddellijk. Dan blijven we toch vragen. Dan blijven we uitzien. De Bijbel zegt ons dat God zo'n gebed horen wil. Ook de catechismus spreekt daarvan. Als het over het gebed gaat, zegt de catechismus: 'Die Hem met hartelijke zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken.' Zonder ophouden... dag en nacht alsmaar doorgaan met bidden? Nee, dat vraagt de Heere niet. Het betekent: er steeds mee terugkomen, totdat de Heere op één of andere wijze heeft getoond dat Hij ons gehoord heeft, dat Hij van ons afweet.

Zo was dat bij Jabez. Hoe ging dat dan? Dat zegt de Bijbel ons niet. In ieder geval heeft de Heere het onderwijs over het bidden aan zijn hart willen zegenen. Er is een tijd gekomen dat hij zonder bidden niet meer kon leven. Hij kreeg de Heere, zijn God, werkelijk nodig. Om met Hem in een verzoende betrekking gesteld te mogen worden. Hij begeerde een kinderlijke omgang met God. De Bijbel noemt dat: een wandelen met God, een droefheid naar God, die tot een onberouwelijke bekering leidt. Dus niet alleen maar wat godsdienst, maar het gaat om de Heere Zélf. *Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Ps.42:2)*

Laatst belde een moeder op. Het ging over haar zoon die nu volwassen is en voor het eerst had deelgenomen aan de viering van het Heilig Avondmaal. Dat was haar tot vreugde en verwondering. Ze vertelde van vroeger, toen hij een ventje van vier jaar was en op een keer erg verdrietig was. Ze vroeg: 'Wat is er toch? Wat heb je? Waarom ben je

zo verdrietig?’ Het antwoord was: ‘Ik ben zo bedroefd over mijn zonden.’ De moeder was verwonderd en verheugd, dat begrijpt u.

Ja, dat kan gebeuren, jongens en meisjes, dat nog heel jonge kinderen verdriet hebben van hun zonden. Het kan gebeuren dat de Heere al heel vroeg in het hart werkt; dat er een behoefte komt aan de Heere Zélf. Dat kan ook als je groter bent; dat je de Heere Zélf nodig krijgt. Het is een kenmerk van de waarachtige wedergeboorte. Dan komt er behoefte aan de Middelaar. De Heere Jezus spreekt van de ‘ladder Jakobs’, waardoor verbinding mogelijk wordt tussen een heilig en rechtvaardig God en een verloren zondaar.

Jabez heeft ook de geschiedenis van vader Jakob gekend, die in zijn droom een ladder zag, waardoor er verbinding tussen hemel en aarde ontstond. Maar, wat nog belangrijker is, de Heere heeft het luisteren naar die geschiedenis gebruikt om zijn hart te bewerken, zodat hij verbinding met die God ging zoeken. Hij begon de God van Jakob aan te roepen. Israëls God, Die om Zijn verbonds wil zijn God was. Dat kan alleen door het bloed des verbonds, dat via de slachtofferen heen wees naar het bloed van Christus. Om dat dierbare bloed alleen kan en wil de Heere nog te doen hebben met een zondig mens.

Israëls God. Dat wijst op het worstelen van Jakob met God, Die hij niet kon loslaten tenzij Hij hem zegende, weet u wel? Wat Jabez hier zegt lijkt ook heel veel op wat Jakob toen heeft gesproken. Hetzelfde leefde in zijn hart: *Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent.* (Gen.32:26)

Er zijn wel eens mensen die vrijpostig zijn als ze iets vragen. Bijvoorbeeld jongens en meisjes als ze iets tegen hun vader of moeder roepen. Dan moet je soms zeggen: ‘Dat is brutaal.’ Zo kunnen soms mensen ook in hun gebed zo ongepast vrijpostig zijn tegenover God, hun Schepper. Er is geen greintje eerbied!

Maar vrijmoedigheid is iets heel anders. Een vrijpostig mens bouwt op zichzelf en heeft nog waarde in zichzelf. Een vrijmoedig mens daarentegen wijst van zichzelf af. Die beroept zich niet op eigen waardigheid, maar op iets of iemand buiten zich.

Als Jabez hier bidt of God hem rijkelijk wil zegenen, terwijl hij weet dat hij geen kruimel heeft verdiend, durft hij tóch te vragen om veel. Dan werpt hij zijn smekingen niet neer op eigen prestaties of waardigheid, bijvoorbeeld dat hij zich zo’n bijzonder mens voelt, beter dan al zijn broers. Nee, hij werpt zijn smekingen neer op het verbond Gods. Op de God van Israël, de God van Jakob, de God van het genadeverbond. En u weet dat het genadeverbond rust op het borgwerk van een Ander, namelijk de gerechtigheid van die enige Middelaar Gods en der mensen, Die voor overtreders heeft geleden en gebeden, zoals we daar in de lijdenswerken voortdurend weer bij stilstaan.

Maar ziet u het verschil, gemeente? Of ik nu bid als: ‘Hier kom ik met rechten, ontleend aan mijn prestaties of afkomst of wat dan ook’, of dat ik kom als een bedelaar, in de naam van een ander, dé Ander, Die gezegd heeft: *Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven.* (Joh.16:23) Dat is de vrijmoedigheid waar Paulus van zegt: *Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade.* (Hebr.4:16) En dat in volle zekerheid des geloofs; verzekerdheid in wat God geopenbaard heeft: *Roept tot Mij en Ik zal u antwoorden.* (Jer.33:3) Verzekerd van de trouw van God, Die doen zal wat Hij gezegd heeft. Laat ons dan toegaan door die verse en levende weg, die Christus ingewijd heeft door Zijn bloed. In de volle zekerheid des geloofs, in de kracht van dat bloed. Maar

niet in mijn werk. Dat zou brutaal zijn en hoogmoedig. Dat zou wettisch zijn. En dat is niet aangenaam in de ogen des Heeren. Maar dat ootmoedig komen, in de naam van die ene Middelaar Gods en der mensen, Die het Zelf gezegd heeft dat de Vader zal doen alles wat u in Zijn Naam bidden zult, dat is geloofsvrijmoedigheid!

Jabez bad. Was hij beter dan zijn broers door eigen verdienste? Nee, echt niet. Het was genade alleen. En omdat het uit genade alleen was, mogen wij daar ook om bidden. Vragen of God ook ons genadig wil zijn, net als bij Jabez. Als we dat nog niet kennen, dat de Heere nodig hebben tot in de kleinste dingen toe, ach, laten we er dan om vragen, erom bedelen. Niet met iets van eigen waardigheid, maar ootmoedig, en alleen van Hem alles verwachten.

Ook niet te schuchter zijn, te beschroomd, vanwege het zondaar zijn en blijven. Want dat kan ook verkeerd zijn. Als de Heere zegt: *Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vervullen* (Ps.81:11), dan betekent dat dat Hij het ook werkelijk wil doen. Dat is iets wat Hem behaagt. En als je dat dan doet, dan spreekt daar vertrouwen uit in wat Hij gezegd heeft. Dus, gemeente, kinderen en volwassenen, laat niemand nu denken: Dat zal voor mij wel niet zijn, want ik ben daar te slecht voor, of te jong of te oud. Nee, zo mogen we niet denken. De Heere roept het ons toe in Zijn getuigenis: *Doe uw mond wijd open*. Hij sluit geen sterveling uit, niemand. Integendeel; Hij verwijt later het volk van Israël dat ze het niet deden. Lees Psalm 81 er maar op na.

Laten we erom bidden of de Heilige Geest, als de Geest der genade en der gebeden, ons wil leren bidden zoals Hij het onder andere Jabez heeft geleerd. *Jabez riep de God Israëls aan*. Misschien was het een biddag of zomaar één of andere dag waarop hij in het bijzonder zijn diepe afhankelijkheid heeft gevoeld. Dat hij geen stap verder heeft gewild of gekund, voordat hij de Heere heeft gebeden om Zijn zegen.

Hij vraagt niet om rijkdom of een groot huis of nieuwe schuren. Hij vraagt alleen om zegen. *Indien Gij mij rijkelijk zegenen zult...* Hoe meer zegen, hoe liever. Niet om er zelf iets mee te worden, maar om de Heere te meer te kunnen eren.

Hij denkt ook aan zijn land: *En mijn landpale vermeerderen zult, en Uw hand met mij zijn zal*. Het gaat hem om de zegen, de zegen ook op zijn werk. *De zegen des HEEREN, die maakt rijk*. (Spr.10:22) Daar is hem alles aan gelegen.

De zegen, dat is dat u in dat alles de gunst des Heeren mag proeven, de zorg van de hemelse Vader, om Christus' wil. Dat is zegen! Al zou het droog brood zijn of een slok koud water, als je daar de verdienste van de Heere Jezus in mag proeven...! Hij gaf niet alleen Zijn bloed om zegen voor de ziel te verwerven, maar ook voor het lichaam. Dat is zegen. Dat maakt zo rijk! Want wie is eigenlijk rijk? Hij of zij die genoeg heeft; die genoeg aan God heeft en aan de erfenis van de gezegende Middelaar Gods en der mensen.

‘Wilt Gij mij rijkelijk zegenen?’, zo bidt Jabez, ‘en het met het kwade zó maken, dat het mij niet smart.’ Jabez heeft kennelijk geweten dat het zonder kwaad niet gaan zou in zijn leven. *Enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze* (Pred.9:2), staat er. En zegt het spreekwoord niet: ‘Er moet gewicht aan de klok zijn om het uurwerk te laten lopen’? Dat geldt ook voor het uurwerk van het gebed. Nee, gemeente, Jabez bidt niet alle kwaad af. Hij zegt ook niet: ‘Al het goede is van God en het kwade is van de duivel.’ Maar hij weet dat God ook het kwade ons kan doen toekomen tot ons nut. Hij kan het weren,

maar ook ten beste keren. ‘Maar’, zegt hij, ‘Heere, als dat kwaad mij zal overkomen, wilt U dan maken dat het mij niet smart?’

Niet smarten... Maar kwaad doet toch altijd pijn? Ja, gemeente, maar er is smart die niet te dragen is, waar je onder bezwijkt. Er kan echter ook smart zijn waar je niet onder bezwijkt; smart waarin de Heere zoveel troost, sterkte en kracht geeft, dat zelfs in de grootste smarten onze harten in de Heere gerust kunnen zijn. Job mocht daarvan getuigen toen hij zei: *De HEERE heeft gegeven en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd.* (Job 1:21) Later wijst hij zijn vrouw terecht: *Zouden wij het goede van God ontvangen en het kwade niet ontvangen?* (Job 2:10)

Jabez bidt om eenzelfde zegen. Hij bidt om de genade dat het niet in zijn vlees zal vallen als het kwade hem overkomt. Hij is kennelijk bang van zichzelf, bang van het opstandig zijn als het tegen zal lopen. Dat hij dan kwaad zou worden. En dat bidt hij af: ‘Heere, maakt U alstublieft dat het niet smart, want dan onteer ik U zo. Dan leef ik niet tot Uw eer, als ik me laat gaan wanneer het tegenzit.’

En God liet komen wat hij begeerde. Hoe is dat openbaar gekomen? Hij had zijn gebed toch in stilte gedaan tot God? Er waren toch geen andere mensen bij? Maar het staat toch in de Kronieken.

Er is maar één antwoord op die vraag, gemeente. Dat moet hij zelf verteld hebben! Mogelijk heeft eens iemand tegen hem gezegd: ‘Man, wat is jouw bedrijf toch voorspoedig! Wat ben je toch een goede vakman! Wat heb je het allemaal wijs gedaan! Je bent een bijzonder mens!’ Maar dan zal hij geantwoord hebben: ‘Nee, vriend, nee. Dat ligt niet aan mij. Ik zal je eens iets vertellen.’ En dan gaf hij God de eer van zijn voorspoed. Hij zei het eerlijk dat hij daar God om gebeden had en dat zijn God hem heeft verhoord. Wat een wonder! Wat een vreugde! God verhoort het gebed. Zo heeft hij daar zelf van moeten getuigen, anders hadden de mensen het nooit geweten, dat er verband bestond tussen zijn welvaart en het gebed.

En God liet komen wat hij begeerde. Zo is het opgetekend in het geslachtsregister. Voor iedereen tot een les, tot in geslachten toe, waar Jabez zijn voorspoed aan te danken had. Zijn opmerkelijke voorspoed, dat opmerkelijke profijt, had alles te maken met het opmerkelijke feit dat hij de God van Israël had aangeroepen. En dat had ook weer te maken met een opmerkelijk onderscheid: hij had de God van Israël werkelijk nodig. Meer dan zijn broers. Dat onderscheid lag niet aan God. Hij bood die broers hetzelfde aan. Maar de schuld lag bij zijn broeders. Zij hebben hun mond niet wijd genoeg opengedaan. Zij hebben de levende God niet aangeroepen, zoals Hij had gezegd: *Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vervullen.* De Heere moet later zeggen: ‘Och, had Mijn volk zich maar naar Mijn raad gedragen, Ik zou voor hen honing uit de steenrots hebben laten vloeien.’ Wij mensen zijn zo doortrapt listig. We geven zo graag God de schuld van onze ellende. Maar we zijn er zelf de oorzaak van. Niet Hij!

Maar u vraagt misschien: ‘Geeft God altijd alles waar je om vraagt?’ Nee, beslist niet. Dat heeft Hij ook nergens beloofd. Het kan wel gebeuren, zoals in het geval van Jabez. Maar de Heere heeft nooit beloofd dat Hij alles zal geven waar we Hem om vragen. Waarom niet? Wel, de Heere weet dat een aantal dingen voor ons niet goed zijn als Hij ze ons zou geven. Hij weet dat het beter is om het niet te geven.

Denk aan Paulus, die vroeg om verlost te worden van zijn doorn in het vlees, om de Heere beter te kunnen dienen. God verhoort dat gebed niet. Het is nodig voor Paulus om laag bij de grond te blijven, afhankelijk van zijn God. De Heere geeft hem iets beters: Mijn genade is u genoeg. (2 Kor.12:9) Genoeg; niet te veel om het niet vermorsen, en ook niet te weinig om niet te bezwijken. Precies genoeg, net als bij het manna: voor elke dag genoeg!

Zo wil God zegenen. En wat zijn we dan rijk. Als Hij ons schenkt wat we nodig hebben voor ons lichaam, maar ook wat tot nut is voor onze ziel. Dat datgene wat in het dagelijks leven gebeurt, ook profijtelijk is voor onze ziel; dat we er geestelijke lessen uit leren. Om God te kennen en Zijn eniggeboren Zoon. Om op te wassen in de kennis en genade des Heeren.

Zie, gemeente, hoe goed God wil zijn voor slechte mensen. Voor mensen die in hun zonden en ellenden tot Hem zich ter genezing wenden. Ook al schijnt het soms dat Hij ons niet hoort. Al lijkt het dat Hij ons niet helpt, dat Hij ons vergeten heeft of verstoten. Dan blijkt later dat de Heere ons gekastijd heeft tot ons nut, opdat we Zijner heiligheid zouden deelachtig worden. Om lessen te leren die op geen andere manier te leren waren.

Daar ligt ook de vastigheid in van de verhoring van het gebed: niet mijn prestaties, maar God verbondstrouw. 'Al wat U ontbreekt, schenk Ik, zo gij 't smeekt, mild en overvloedig.' Als het geloof dat mag zien, daarop het anker mag werpen, ook nu op deze biddag, dan kunnen we de harp van de wilgen nemen en zingen met de dichter van Psalm 42 vers 7:

O mijn ziel, wat buigt g' u neder?
Wartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Menigwerf heeft Hij uw druk
Doen verand'ren in geluk.
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
Ik zal God, mijn God, nog loven.

Gemeente, biddag in het leven van Jabez. We mochten daar iets van overdenken samen, met de bedoeling om elkaar op te wekken tot datgene wat de Heere zegt in Psalm 27: 'Zoek door gebeên met ernst Mijn aangezicht.' En dan is het antwoord van de dichter: 'Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek de zegen alleen bij U, o Bron van troost en licht.'

Misschien zijn er hier wel jongens en meisjes die stil in hun hart zeggen: 'Ja, maar dat durf ik niet. Het is waar wat de Heere zegt, maar ik durf niet.' Maar waarom durf je dan niet? 'Ja', zeg je misschien, 'als u alles eens van mij wist, dan zou u dat helemaal niet vragen, dan begreep u dat best dat ik niet durf.' Maar denk je dan dat dit bij een ander niet zo is? Als je zou menen dat je wel iets goeds had en dán zou gaan bidden, zou dat wél kunnen? Nee toch, gemeente, dan zouden we gaan lijken op die farizeeër, die zoveel had in zichzelf om voor te danken, dat hij alleen maar in andere mensen het kwade zag. De tollenaar durfde niet vooraan gaan staan. Hij stond achterin, maar hij ging toch

bidden. Hij was nederig, maar niettemin vrijmoedig. Hij bad met neergeslagen ogen: ‘O God, wees mij, de zondaar, genadig.’

En dat was nu ook de bedoeling van deze biddagpreek, gemeente. Dat de Heere het heeft gebruikt of nog zal gebruiken, om zulke bedelaars onder u te verwekken en te houden. Want God slaat, ofschoon oneindig hoog, op hen het oog die nederig knielen. Dat hebben al duizenden, al miljoenen ondervonden. En zou dat voor u niet kunnen, en voor jullie, jongens en meisjes?

Kom, geef niet toe aan die moedeloosheid, aan dat ongeloof. Wees niet ongelovig, maar gelovig in het Woord van die God Die nooit kan liegen. Hij zegt het toch: *Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vervullen.* Zult u het doen? Zal niemand het nalaten?

Het is weer de lentetijd. Straks hopen we weer de kleine vogeltjes te zien, die hun bekjes wijd open doen, zo wijd ze maar kunnen, om voedsel te ontvangen. Het beeld wat ook in de aangehaalde tekst past: *Doe uw mond wijd open.* Niet vrijpostig hoor, zo niet. Maar wel vrijmoedig, zoals Jabez door genade mocht doen. ‘Eis van Mij, vrijmoedig.’ Pleitend om barmhartigheid, genade en hulp te verkrijgen. Om het werk van een Ander; om Diens wil, Die voor overtreders heeft gebeden en geleden. En dan heeft God het Zelf beloofd, dat zo’n gebed niet tevergeefs zal zijn.

Verhard u dan niet, zo u Zijn stem heden hoort, maar geloof Zijn heil- en troostrijk Woord, en laat u leiden.

Amen.

Slotzang: Psalm 90:9

Laat Uw genâ ons met haar troost verrijken,
En laat Uw werk aan Uwe knechten blijken;
Uw heerlijkheid niet van hun kind’ren wijken;
Uw liefd’, Uw macht behoed’ ons voor bezwijken;
Sterk onze hand, en zegen onze vlijt;
Bekroon ons werk, en nu, en t’ allen tijd.

Deze preek is eerder gepubliceerd in de prekenserie ‘Een zaaiër ging uit...’ (deel 4)